

GEOGRAFSKE ZNAČAJKE, RELJEF I KLIMA

Čiovo je najveći otok trogirskoga arhipelaga sa 31 km² površine i 15 km dužine, dok mu je najveća širina 4,3 km. Od Trogira je udaljen samo 100 m i to na mjestu na kojem se spaja sa Trogirom pokretnim mostom. Tim je mostom spojen ne samo otok Čiovo s Trogirom, nego i naselje Čiovo koje je sastavni dio Trogira.

Sjeveroistočne obale Čiova zatvara Kaštelanski zaljev, a s južne strane nalazi se 7,4 km udaljen otok Šolta.

Morfologija tla

"Čiovo je gornjokredni vapnenački greben, čija je najveća visina 218 metara Vrh Rudine. No, u uskoj zoni južnog dijela otoka nalazimo i oceanske vapnenice koji ukazuju na to da je kanal južno od otoka zapravo potopljena tercijarna sinklinala vanjskog ruba Dinarida. U građi Čiova mogu se razlikovati dvije antiklinale. Izrazitija i dulja antiklinala pruža se od rta Okruk do uvale Movarčica, a kraća od rta Čiovo do rta Čubrijana. Ove su antiklinale međusobno spojene prevlakom Gornjeg Okruka, od Salduna do uvale Movarčice.

Izdizanje ovih antiklinala nastupilo je poslije krede jer na njima nema tercijarnih sedimenata. Postdiluvijalnim poniranjem cijele naše obale i glacijalno - eustatičkim uzdizanjem morske razine za doba diluvlja more je transgrediralo u sadašnje kanale i zaljeve te je Čiovo postalo otok. Daljnje oblikovanje otoka uvjetovale su egzogene sile. Korozivni oblici na Čiovu nisu osobito izraziti zbog relativno male količine oborina. Jugo ispuhuje nosi i akumulira istrošeni materijal prema sjevernoj strani otoka, a buraga odnosi prema južnoj strani.

Izrazita je sila abrazije (valovi, struje, plima) osobito na južnoj strani otoka. Na otoku ima veći broj dolina. Starije su dublje usječene, a mlade su pliće. Potopljene doline stvaraju znatnije morske uvale na otoku (Slatine, Movarčica, Racetinovac, Duga). Uz površinske krške oblike otok karakterizira i nekoliko spilja od kojih su poznatije Bilosaj i Aničina jama." (Pomorska enciklopedija MCMLV: 368-369)

Obala

"Od rta Čiova do Gospe od Prizidnice valovi za juga udaraju u čelo slojeva, koji su potpuno vertikalni, za bura i maestrala oni se lome o strane slojeva. Rad valova potpomognut kišnicom, uzrokuje otkidanje, odranjanje obale. Obala je strma samo na onom dijelu Čiova, a njezine vertikalne odsjeke narod naziva imberi.

Valovi juga udaraju u položite oblike južne obale tvoreći široku supralitoralnu i sublitoralnu zonu. Na sjevernoj obali otoka bura izgrađuje na supralitoralnoj zoni sitne i vrlo oštre oblike. Sa zapadne strane otoka nema žala. Na mjestima gdje je vjetar snažan, nalazimo i razvijenije oblike na supralitoralnoj zoni. Tamo gdje starije doline dopiru do mora, a valovi zahvaćaju materijal, što ga donose vododerine i denudacijske sile nastaje žalo. Najljepša su u Supetru, Slatinama i Movarčici.

Na sjeverozapadnoj strani Čiova nalazi se zaljev Saldun. Po prostranstvu zaklonjenosti i drugim maritimnim svojstvima ubraja se među najbolje na našoj obali. Tlo je najviše skeletno. Crljenica se nalazi uglavnom po otocima. Nešto zemlje stvara se opadanjem lišća makije, a od iglica borovih šuma mjestimično nastaje humus. Više je plodnog tla na sjevernoj nego na južnoj strani." (Pomorska enciklopedija MCMIV: 368-369)

Klima i vegetacija

Klimatski elementi Čiova su gotovo jednaki kao i na susjednom kopnu. Prosječno padne oko 900 mm oborina na godinu. Budući daje tlo otoka pretežito vapnenačko, veći dio vode protječe u dubinu. Suša je redovita pojava, a njezine posljedice su vrlo nepovoljne. Južna je strana otoka izložena jugu, a zaštićena od bure, dok je na sjevernoj strani obrnuta pojava. (Pomorska enciklopedija MCMLV:368-369)

Vegetacija je mediteranska. Na čitavome je otoku rasprostranjena makija (česmina, mirta, pelin, smrča i dr.) Sječom makije stvoreni su pašnjaci koji su bili temelj stočarstva. Plodno je zemljište intenzivno obrađeno.